

Nostalgia med Laulu-Jaakot

Musik

Laulu-Jaakots vårkonsert i Runebergssalen 24. 4. Dir. Rakel Solvin.

En av de goda sidorna hos Laulu-Jaakot är körens vilja och förmåga att förnyas och förvandlas. Senast uppträdde kören som tolk för hurtig flottarromantik, nu blev det nostalgiska minnen med schlagers från årsskiftet 1950-60. Eftersom de flesta av åhörarna upplevde sin sensitiveast ungdomstid just då, blev konsertens andra hälft förgylld med en bitterljuv nostalgi.

Första delen av det ambitiösa programmet innehöll traditionella manskörsånger av varierande karaktär från dryckesvisor till serenader. Körens bästa varumärke har under de senaste åren varit en bedårande mjuk pianosång såsom nu i Bellmans "Orfein veljet" och "Sarkkasi juo". Att prestera fina forten är ingalunda heller oöverkomligt, vilket bevisades i "Metsämiehen juomalaulu", där speciellt första basen gjorde en imponerande insats. Humorsidan blommade upp i Kuulas "Har-

voin mä ryypyn saan" med omväxling mellan resignation och jubel.

Tonläget i Bellmans "Tokayeria" var en aning högt för första tenoren, och framförandet led av smärre orenheter. Törnudds "Fridolin dansar" är ej heller någon lätt sång, men Jaakot klarade av de krångliga rytmerna rätt bra och ersatte de smärre bristerna med en synnerligen vacker sång i piano i stället. Hela konsertens bästa tolkning var enligt min åsikt Wetterlings "Serenaadi" med sin mjukhet, stämningsfullhet och ett mycket skickligt diminuendo som avslutades i ett närapå perfekt pianissimo. Första tenoren lät underbart.

Schlagerpotpurrit hade ställt förväntningarna rätt högt. Man vill gärna tro att det inte skulle vara svårt att sjunga sådan lätt musik, men så är ju inte alls fallet. Genomförandet av dessa 23 sånger är på god väg, men saknar ännu en viss finslipning, säkerhet och rytmisk smidighet. Detta kommer väl med tiden. Publiken uppskattade i alla fall potpurrit högt, och detta inte utan orsak. Helheten var avslappnad, "koreografin" lustig och

många sånger framfördes med en avväpnande humor. Pianoackompanjemanget hängde inte alltid med, men däremot träffade Risto Mäkinens och Hannu Heikkiläs gitarrkomp mitt i prick. En del arrangemang var verkligen lyckade, men även besvikelser fanns med, som exempelvis "Suklaasydän".

Kvällens solister lyckades alla perfekt. Antti Kujala visade sina humoristiska färdigheter både i "Poika varjoisalta kujalta" och speciellt i "Mustasukkaisuutta", om än det var svårt att få inslag av ödesdiger dramatik i en lyrisk tenorstämman. Sakari Ylisaari tog i sin tur hand om dramatiksidan med bravur i "Josef", och Risto Mäkinens basstämma var mustigt välklingande i "Monica".

Det blev naturligtvis flera bisseringar och många blomsterbuketter. Rakel Solvin gör ett bra arbete med Jaakot som fått några nya sångare i sina led. Kören skulle nu behöva få komma med flera uppträdanden med kvällens repertoar, vilket skulle slipa bort den stelhet som ännu präglar detta nya program.

ANNELI SUOJOKI